

Kamermuziek als manier van leven: Busch Trio

De essentie van Kamermuziek is communicatie. Dat is niet iets wat we pas weten sinds Johann Wolfgang von Goethe na een strijkkwartetconcert in een brief schreef: (...), je hoort vier intelligente mensen die met elkaar van gedachten wisselen (...). Dat zijn gevleugelde woorden geworden. Daarom is het geen wonder dat zich uit ontmoetingen binnen de wereld van de kamermuziek vriendschappen ontwikkelen. Als dat andersom gebeurt, is dat wél ongewoon: als zich uit een groep schoolvrienden met doodgewone liefhebberijen een kamermuziekensemble ontwikkelt, dat binnen korte tijd het internationale topniveau bereikt.

Op deze wijze is het Busch Trio ontstaan dat zich sinds een aantal jaren tot toonaangevend pianotrio heeft ontwikkeld. Mathieu van Bellen (viool), Ori Epstein (cello) en Omri Epstein (piano) ontmoetten elkaar in Londen waar ze aan het Royal College studeerden. Ze raakten bevriend en waren al gauw onscheidbaar. Ze voetbalden, luisterden samen naar muziek en musiceerden. Van begin af aan draaiden hun gesprekken om muziek.

Alle drie hebben ze als solist bij internationale concoursen prijzen gewonnen en zijn aan de beste Britse muziekinstituten afgestudeerd. Maar hun gemeenschappelijke passie voor muziek bleef hun sterkste band. 'Dit Trio is het resultaat van een vriendschap die al vele jaren bestaat', zo beschrijft Omri Epstein het wezenlijke element van de vanzelfsprekendheid waaruit het trio vanaf 2012 is ontstaan.

De naam 'Busch Trio' is in de eerste plaats ontleend aan de viool die Mathieu van Bellen bespeelt, de 'ex-Adolf Busch' G.B. Guadagnini viool (Turijn, 1783) en vervolgens aan de persoonlijkheid van musicus Adolf Busch, het voorbeeld voor het jonge trio. Bovendien maakte violist Adolf Busch, samen met Rudolf Serkin (piano) en Hermann Busch (cello) in 1935 een legendarische opname van Schuberts Pianotrio in Es-Dur – één van de belangrijkste werken in de muziekliteratuur voor trio's, en kern van het repertoire van het Busch Trio.

Persoonlijkheden als de grote muziekpedagoog Eberhard Feltz, Sir Andrés Schiff en het Artemis Kwartet waren eveneens vormend voor dit Trio. Ook de Koningin Elisabeth Muziek Kapel in Brussel droeg hieraan bij. Nu leren ze vooral van elkaar tijdens gezamenlijke repetities die voor een groot deel bestaan uit samen nadenken en discussiëren over muziek.

Hoewel de pers en het trouwe publiek het Busch Trio 'moeiteloze muzikaliteit' (The Times) en grote emotionaliteit toeschrijven, zijn de drie musici absoluut geen 'musici die vanuit de buik' musiceren; ze zijn zich zeer bewust van wat ze doen. 'Hoe meer je weet, des te vrijer ben je' is één van de basisprincipes van het ensemble.

Ongewoon is ook dat het Busch Trio weliswaar niet tot de vertegenwoordigers van de historische uitvoeringspraktijk behoort, maar dat hun kostbare instrumenten wel met darmsnaren zijn bespannen. Ze zijn tot deze keuze gekomen doordat met darmsnaren een ander soort articulatie en een betere klank verkregen wordt; door de grotere druk die voor het bespelen van de huidige metaalsnaren vereist is, is dat niet mogelijk.

Tegenwoordig woont het Trio in Amsterdam, anders zou hun uiterst intensieve manier van repeteren niet haalbaar zijn. 'We leven als in een klooster' bekennen de musici en verduidelijken de ernst en onderlinge verbondenheid met zinnen als 'Je doet het niet voor jezelf, maar voor je beste vrienden'.

Sinds de oprichting in 2012 heeft het Busch Trio regelmatig opgetreden op grote podia en festivals in heel Europa. Ze zijn erkend voor hun werk en ontvingen belangrijke prijzen in Nederland en Duitsland: de Kersjesprijs en de Ensembleprijs op het Mecklenburg-Vorpommern Festival. Hun langdurige en succesvolle samenwerking met het Alpha Classics-label heeft tot nu toe internationaal erkende opnames van Dvorák en Schubert opgeleverd.

Met de terugkeer van de concerten speel het Busch Trio o.a. concerten in het Concertgebouw in Amsterdam, in de Wigmore Hall, in het Théâtre des Champs-Élysées en tal van tournees door de VS.